

Jēzus jūgs

16 Kam lai Es šo paaudzi pielīdzinu? Tā pielīdzināma bērniem, kas sēž tirgus laukumā un sauc uz līdzbiedriem: 17 mēs jums stabulējām, un jūs nedejojāt, mēs jums dziedājām raudu dziesmu, un jūs nevaimanājāt. 18 Nāca Jānis, viņš nedz ēda, nedz dzēra, bet tie saka: viņā ir dēmons. 19 Nāca Cilvēka Dēls, Viņš ēd un dzer, un tie saka: redzi, izēdājs un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs. Bet gudrības darbi ir pareizi."

20 Tad Jēzus norāja pilsētas, kur viņa brīnumi visvairāk bija notikuši, jo tās nebija atgriezušās no grēkiem: 21 "Vai! tev, Horazīna! Vai! tev, Bētsaīda! Ja Tīrā un Sidonā tādi brīnumi būtu notikuši kā pie jums, tie sen jau, maisus apvilkuši un pelnos sēdot, būtu grēkus nožēlojuši. 22 Tiešām es jums saku: Tīrai un Sidonai tiesas dienā būs vieglāk nekā jums. 23 Un tu, Kapernauma, – vai tu tiksī paaugstināta līdz debesīm? Nē, tu nokāpsi ellē. Ja Sodomā tādi brīnumi būtu notikuši, kādi notika tevī, tad tā būtu vēl šodien. 24 Tiešām es jums saku: Sodomas zemei tiesas dienā būs vieglāk nekā tev."

25 Tajā pašā laikā Jēzus sacīja: "Es slavēju Tevi, Tēvs, Debesu un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi aplēpis gudrajiem un saprātīgajiem un tās atklājis bērniņiem! 26 Jā, Tēvs, šādi ir izpaudusies Tava labvēlība! 27 Mans Tēvs Man ir devis visu, un neviens nepazīst Dēlu kā vien Tēvs, nedz Tēvu kā vien Dēls un kam Dēls vēlas to atklāt. 28 Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, un Es jūs gribu atvieglināt. 29 Uzņemieties Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm; 30 jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla."

Mat. 11:16–30

Mīļā draudze!

Kādreiz ir tā, ka savā ticības dzīvē iestrēgstam rutīnā, ieradumā. Svētdien aizeju uz baznīcu, vakarā noskaitu lūgšanu un tēvreizi, bet tā īsti ar savu sirdi es vairs nepiedalos. Tikai tad, kad notiek kaut kas ārkārtējs, ja notiek kāda nelaime, vai ir jātiek galā ar grūtībām, es pamostos un sāku meklēt Dievu nopietnāk. Šodienas teksts ir viens no tiem Jēzus vārdiem, kas traucē mīļo mieru, kas grib pamodināt no garīgā miega. Tos dzirdot, es sāku nojaust, ka kādreiz iešana uz baznīcu var būt arī bīstama, jo tā apdraud manus ieradumus, tā izved mani no komforta zonas un liek justies neērti. Tas ir tāpēc, ka pats Jēzus šeit nav vienaldzīgs un truls, bet pilns ar cīņas sparū, ar dedzību par Savu lietu, šeit var just Viņa dusmas un vilšanos, Viņa mīlestību un līdzjūtību.

Pirmajā daļā Jēzus sludina bauslību, otrajā evaņģēliju. Ir svarīgi, ka mēs abas lietas saturam kopā. Neviens cilvēks nav tik paklausīgs un ideāls, lai būtu ārpus kritikas. Katram ir jāatbild par saviem darbiem, ir jāizvērtē sava dzīve un vienmēr atkal no jauna jāmainās. No otras puses, bez Dieva žēlastības mēs neko nevarētu darīt. Mums ir vajadzīga Dieva labvēlība, pacietība un nāksana pretī, citādi mēs ieslīgsim aizvien lielākā tumsā.

Jēzus sāk ar jautājumu, ko uzdod pats Sev: **"Ar ko lai Es salīdzinu šo paaudzi?"** Kā Jums liekas, ja Jēzus šodien uzdotu šo jautājumu, – ko Viņš teiktu? Kāda ir mūsu paaudze? Kā jūs to raksturotu? Izklaidīga, vienaldzīga, netaisna, izvirtsusi, ... Kaut ko labu arī varat pateikt?

Jēzus Saviem laika biedriem šeit nepārmet, ka tie ir morāli degradējušies, bet ka tiem viss ir labi, tie nevēlās mainīties un izprast Dieva gribu savai dzīvei. Jēzus tos salīdzina ar bērniem, kas vienā reizē spēlē kāzas, bet viena daļa nevēlas dejot līdzī. Citā reizē tie spēlē bēres, bet pārējie negrib sērot. Kad nāca Jānis Kristītājs ar draudiem un stingrām prasībām, viņa laika biedri uzskatīja viņu par dēmona apsēstu. Kad Jēzus nāca, svinot svētkus ar grēciniekiem, Viņu nosauca par izēdāju un vīna dzērāju. Nekad nav labi. Galu galā tiem savs miers ir svarīgāks nekā visas baznīcas un lielas runāšanas. Vienīgais, ko tie vēlas, ir, lai kāds pasaka, ka ar viņiem viss ir kārtībā. Vai šodien nav līdzīgi? Mums ir tik daudzas problēmas

visapkārt, bet kaut kā mēs visu laiku atbildību par tām uzgrūžam citiem, mēs dzīvojam tā, it kā mēs paši nekad nepiesārņotu dabu, nekad neaprunātu, nekad nebūtu vienaldzīgi malā stāvētāji utt.

Šī attieksme Jēzu dara dusmīgu. Šeit Viņš vairs nav tas Jēzus, ko kādā bērnu dziesmā raksturo ar vārdiem "*saldais. mīļais Jēzuliņ, tais' man mīkstu spilventiņ*". Šeit Jēzus nāk ar zobenu, ar vārdiem, kas var ievainot. Tā kā ķirurgam ir jālieto skalpelis un jāievaino slimnieks, lai to varētu izārstēt, Jēzus izsaka draudus Horacīnas, Bētsaīdas un Kapernaumas iedzīvotājiem, ka tiem pastarā dienā klāsies ļoti slikti, jo tie nevēlas atgriezties un mainīt savu dzīvi. Šīs vietas visas ir jūdu pilsētas, pretstatā pagānu pilsētām -Tīrai un Sidonai, kā arī Sodomai, kas līdz šai dienai skaitās kā izvirtības un grēku paraugs.

Jēzus saka - ja šajās vietās būtu notikuši tādi brīnumi kā pie viņiem, tad tie jau sen būtu nožēlojuši savus grēkus.

Evaņģēlists Matejs stāsta, ka pēc tam Jēzus sāk runāt pavisam citādi. Viņš turpina ar lūgšanu, ar pateicību un iedrošinājumu. Šī pāreja no lielām dusmām uz pateicību ir fascinējoša. Kā tad tā? Nupat vēl Jēzus bija iekarsis, tagad Viņš ir gandrīz vai priecīgs. Varbūt, ka šeit ir dziļāka patiesība arī mums, ka tad, kad dusmas draud mūs pilnībā pārņemt, kad esam pilnīgi pārliecināti par savu taisnību un gatavi sadot otram, mēs tomēr dodam vietu Dievam. Ne jau visi ir tādi, nav jākrīt izmisumā un jāsāk psihot, Dievs taču darbojas, Viņš aicina cilvēkus pie Sevis un ir tādi, kas Viņam atsaucas. Jēzus saka: **"Es slavēju tevi, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka tu šīs lietas esi aplēpis gudrajiem un saprātīgajiem un tās atklājis bērniņiem! 26 Jā, Tēvs, šādi ir izpaudusies tava labvēlība!"**

Jēzus Savus sekotājus apzīmē kā bērniņus, kā zīdaiņus, kas ir pilnīgi atkarīgi no Tēva labvēlības. Tiem nav nekas jāpierāda vai jādara, viņiem vienkārši ir jāsaņem, jābūt atvērtiem Dieva gādībai, neko vairāk. Mārtiņš Luters Mazajā katehismā saka, ka es ar savu paša spēku un prātu nevaru uz Jēzu Kristu, savu Kungu, ticēt, nedz pie Viņa tikt, tikai caur Svēto Garu tas ir iespējams. Tiem, kas sevi uzskata par gudriem un saprātīgiem, kas ir pašpārliecināti un iedomīgi, šāda paļaušanās un pazemība nav pieņemama. Viņiem liekas, ka visam ir jābūt zem viņu kontroles, ka ir jāpatur vara, gan attiecībās ar Dievu, gan ar saviem līdzcīvēkiem. Tā ir viena liela nelaime, ka tas, kas mūs saista, kas mums liekas kā svētība, patiesībā ir pašapmāns un lāsts.

Es jums gribu pastāstīt par to, kā džungļos ķer mērkaķus. Mednieks novieto mazu būrīti starp kokiem. Tur viņi ieliek banānu ķekaru, aiztaisa būri ciet, tā ka banāni tur ir ieslēgti. Pēc kāda laika mērkaķis ieraug tos banānus, mēģina caur šauriem būra režģiem izstiept savu ķepu un paņemt kādu banānu, bet nevar to dabūt ārā. Lai cik ļoti tas pūlas, roku šurpu turpu kustinādams, tas nevar savu roku kopā ar banānu izvilkt caur režģiem. Pat tad, kad mednieki nāk, tas banānu nelaiž vaļā. Tiem tikai ir jāpieiet un jānoķer mērkaķis.

Mums ir tik grūti mainīties un laist vaļā to, ko esam iekārojuši, kas mums liekas, ka no tā ir atkarīgs mūsu dzīves piepildījums. Jēzus mums piedāvā citu ceļu. Viņš saka: **28 Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, un Es jūs gribu atvieglināt. 29 Uzņemieties Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un sirdi pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm; 30 jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla."** Jēzus aicina nākt pie Viņa un laist vaļā to, kas nospiež, - pagātnes brūces, naidu, konfliktus, aizvainojumus, rūpes un bēdas. Liekam to pie Jēzus kājām un paļaujamies, ka Viņš mūs stiprinās. Aizvien atkal es lūgšanā varu tuvoties Jēzum un uzticēt Viņam to, kas mani nospiež. Tā ir viena lieta, ka es paļaujos. Otra lieta, ka es uzņemos jaunu jūgu, Jēzus jūgu. Es varu kļūt par Jēzus mācekli, iet pie Viņa skolā, mācīties no Viņa vārdiem, uzņemt tos savā sirdī. Luters to sauc par priecīgo apmaiņu – es atdošu visu, kas mani nospiež, grēkus, sliktu sirdsapziņu, rūpes un bēdas, un tā vietā saņemu Jēzus Garu, kas mani piepilda ar mīlestību un prieku, ko es varu dot tālāk saviem līdzcīvēkiem. Dzīvosim ar šiem vārdiem katru dienu no jauna. Lai Dievs mums uz to palīdz! Āmen.